

Tuulnud, sino soowimist täita, nii pikkalt kui mino jõud ja wägi ulatab.”

Hindrik Mäginit wõttis kaupmehe käest saanud raha kufro oma põuest wälja, waatas poole filmaga kufro peale, siis jälle arglikult wõera mehe silma ja ütles:

„Teie olete, auus herra! kuda praego ise tunnistasite, oma suuremat osa wara mere sõhja kaotanud, ja teil ehk on weel pik teekäit, enne kui koo ehk tuttawate juure jõuate, — kas mina tohin teile siin seda pisofest andi laenuks pakkuda? — Teie saaksite mulle se läbi wäga suurt rõemo tegema; mul ei ole sel puhul raha tarwis, sest nii kaua, kui Sumal mulle terwit ja jõudo annab, teenin mina kalapüüdmisega igapäawast leiba palofest.”

„Uga mina olen teile üks tundmata wõeras, armas Mäginit!“ ütles wõeras mees.

„Ei, ei,“ kostis kalamees — „mina tunnen teid küllalte — sest mino arwatas näitab lugo, kui oleksime wanad tuttawad, kes juba mõnda waffa soola üheskoos ärrasõõnud; — ärge tehke mulle wastotõrkumiseaga äbi! wõtke, mina palun, seda pisofest andi laenuks.”

Wõeral mehel tõusid pisarad silma, tema wõttis kufrut rahaga ja ütles kalamehe kaela langedes: „Sumalaga, auuwäärt mees! seda raha loodan mina teile omal aeal kasodega kätte tassuda. Teie ei pea mite tühja asja pärast mino elopeastja ja raha laenaja olema olnud.

Seda üteldes pühkis wõeras mees filmi ja ruttas siis linna alewi poole, wooti laewa otsima, mis teda edasi pidi wiima.

„Se on imelik ja naljakas, kuidas suurtsugo inimesed üht pisofest asja koohe nii suureks arwawad,“ ütles kalamees iseenele ette, astus paati, wõttis mõlad kätte ja akas kiirest koo poole sõudma, et õhtuks tagasi jõuaks. Sõudes laulis tema aegwiitekõ mõne kena lugu, ja kadus natufese aeaga paadiga kaljode warjo.

Mõni Kalendri lugeja arwab siin: küll oli wana mees rumal, et lugemata oma raha tundmata wõerale andis ja ei mite nii palju enesele ei jätnud, et oleks wõinud sõudmise waewaks paari suutäie wiina wõtta. Wõib ola, et lugejal õigus on, aga meie jut ei ole weel otsas; küll saame näha, kellel õigus on.

Neli wai wiis nädalad pärast ülemal räägitut juhtumist oli wana kalamees Hindrik kiriko läinud. Wõera mehe raha laenus ei tulnud temal seal meele. Pärast jutlust lastis õppetaja teda oma juure kutsuda. Kui kalamees teretades tuppa astus, wõttis kiriko õppetaja ühe suure pitseriga finni pandud kirja laua pealt ja ütles: „Hindrik Mäginit! teile on postiga üks kiri Saksamaalt tulnud, siin se on.”

„Kes mulle nii kaugele wõis kirjutada, kus mul ei sugulast ega tuttawat ei ole. Siin asja juures on wiistist eksitust,“ ütles kalamees.